

[Indenrigs- og boligministeren.]

byggearbejder er underkastet overvejelser i lyset af den begrænsede arbejdskraft, der er til rådighed til byggearbejder. De almindelige sygehuse har i øjeblikket en bevilling eller kvote på lige ved 17—18 mill. kr. og vil i det næste finansår komme op på et beløb af næsten 24 mill. kr., og de har en ønskeliste på ca. 48 mill. kr. Jeg nævner disse tal, for at man kan se på dem i forbindelse med den større opgave, vi nu står overfor vedrørende vore sindssygehospitaler.

For disse sindssygehospitalers vedkommende er der ved loven af 1947 givet bevillinger til et beløb af 27,7 mill. kr., og skal vi være oprigtige, er prisniveauets stigning af en sådan karakter, at vi må regne med, at det snarere er en størrelsesorden af 35 mill. kr., der ligger i 1947-loven til byggearbejder; og for det lovforslags vedkommende, som vi her har til behandling, drejer det sig altså om 34 mill. kr. Det vil sige, at vi alene med de planer, som er behandlet af rigsdagen, og den plan, som her er til behandling, er oppe på en samlet bevilling af ca. 70 mill. kr. Man kan derfor ikke uden videre sige, at nu skal byggeriet for alle disse 70 mill. kr. sættes i gang på een gang. Vi må i det kommende udvalg, som jeg glæder mig til at møde, foretage en gennemgang af de problemer, der foreligger, og så må vi prøve på at få den bedst mulige løsning.

Jeg peger på, at i 1947-loven er det ikke bare et hospital i Brønderslev, man har tænkt på, men man har også tænkt på godt 10 mill. kr. til Viborg og på 2½ mill. kr. til noget så påkrævet som den børnepsykiatriske afdeling ved sindssygehospitalet i Aarhus. Hvis den kvote, der kan stilles til rådighed for sindssygehospitaler, og som må gå ind i det øvrige offentlige byggeri og afstemmes efter det, ikke dækker det hele, så tør jeg ikke — dertil har jeg ikke sagkundskab nok — uden forberedelse og forhandling også med folketingsudvalget fastslå, hvad der må gå først af det, som er vedtaget i 1947, og det, som nu foreslås. Det er en ganske fri forhandling, som vi der, håber jeg, vil kunne komme ind i. Der vil vi kunne afveje de forskellige hensyn mod hinanden, og jeg er overbevist om, at man kan gøre det fordomsfrit.

Hvis man, idet man erkender sin mangel på sagkundskab, skal dømme om, hvad der er det mest påkrævede, så vil man være i kolossal vildrede. Jeg vil dog mene, at sådan

noget som plejehjemmene er meget nødvendigt og næsten den hurtigst tilvejebragte forudsætning for, at vi kan komme til at modernisere de gamle hospitaler, fordi vi derved kan få en aflastning af overbelægningen på dem, og derved kan de to overlægeafsnit, som man ønsker på de gamle hospitaler, realiseres. Jeg nævner dette for at vise, at der kan anlægges forskellige synspunkter med hensyn til, om plejehjemmene bør gå først eller sindssygehospitalerne bør gå først, eller om det skal være landsdelsvis, at det ene går forud for det andet. Det må, forekommer det mig, bero på den forhandling, vi nu skal føre.

Jeg kunne i og for sig fristes til at fremhæve meget af, hvad hvert enkelt medlem har sagt ved denne lejlighed, fordi der var så mange synspunkter fremme, som jeg gerne ville sætte en streg under, men ifølgelse af sagens natur er det rimeligt, at jeg efter denne mere almindelige omtale af forudsætningerne gør nogle bemærkninger om de spørgsmål, som jeg føler er direkte rettet til mig.

Jeg vil gerne i anledning af noget, som det ærede medlem frk. Gudrun Hasselriis sagde, eller som jeg i hvert fald fik indtryk af at det ærede medlem var inde på, sige, at selv med denne lovs vedtagelse er forarbejdet ikke afsluttet. Jeg er mig fuldstændig bevidst, at selvom vi havde alle disse bygninger, som vi nu har talt om i 1947 og i dag, i orden, vil der alligevel være store områder på de gamle hospitaler, som vil kræve bygningsforandringer og modernisering.

Til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), der var inde på spørgsmålet om, hvorvidt et plejehjem i Viborg løser problemet for Nordjylland, vil jeg gerne sige, at jeg deler hans opfattelse. Plejehjemmet i Viborg løser ikke problemet for Nordjylland. Problemet for Nordjylland må løses i forbindelse med drøftelserne om prioritetsrækkefølgen af loven af 4. juni 1947.

Det ærede medlem gjorde en bemærkning om, hvorvidt man med dette lovforslags vedtagelse på rigsdagen overlod til mig alene at gå rundt med det tunge ansvar for enhver bevilling indenfor denne ramme. Dertil vil jeg gerne sige, at når de endelige planer er udarbejdet og man på dette grundlag kan beregne nøjere, end man kan i dag, omkostningens størrelse, så må vejen gå til finansudvalget, for at vi i finansudvalget